

Nordindien - En kulturel smeltedigel med en venlig og engageret befolkning, en dramatisk og blodig historie samt et osende og støjende storbymiljø, som vi hoster af endnu ;-(

Vi har været i Nordindien i ca. tre uger og har oplevet mangt og meget. Vi startede med at set et mindesmærke for dronning Victoria i Kolkata, der ser ud som en krydsning af Det hvide Hus og Taj Mahal. Herefter besøgte vi den tidligere Danske Handelsstation i Serampore med et fungerende danskbygget Universitet, en kirke og et spisested beliggende ca 25 km. nord for Kolkata. Endelig fik vi en rundvisning i Mother Teresa hus i Kolkata med gravmæle og et aktivt børnehjem for de handicappede. I Kolkata, der tidligere var Indiens hovedstad, er der mange minder om den engelske kolonitid, herunder de klassiske rickshaw, hvor benmusklerne stadig er den eneste trækraft.

Efter storbyen Kolkata gik turen 100 km sydpå til en skole i verdens største mangroveområde, Sundarban. Skolen er finansieret af en dansk forretningsmand Haldor Topsøe og støttes af en dansk organisation IGF. Her foregår et meget imponerende hjælpearbejde, hvor skolen starter hver morgen med 800 elever på snorlige rækker og med tre morgensange, herunder nationaldagen. Vi har besøgt de fleste værksteder og undervisningslokaler og set, hvordan skolen hjælper lokalsamfundet med bla. selvhjælpsgrupper for enlige kvinder, fiskeopdræt i de mange vandhuller i sump-området samt hjemmeindustri af bl.a. farvestrålende tekstiler.

Hver morgen kl 5 blev vi vækket af den islamiske moskes højtalere og opfordret til at komme til morgenbøn i den lokale moske. Det gjorde vi nu ikke ;-).

Den sidste dag i Sundarban sejlede vi rundt i det store mangroveområde og så flotte ørne, søvnige krokodiller og nysgerrige varaner. Den store flotte Bengalske Tiger så vi også et glimt af.

Herefter tog til den hellige by ved Ganges floden, Varanasi. Byen hed tidligere Benares og kan føre sin historie tilbage til år 1200 før vores tidsregnings begyndelse. Hvis man vasker sig i floden Ganges, får man vasket sine syndere væk, og hvis man lader sin aske spredes på flodens vand, vil man forbedre sin karma samt øge sin chance for at blive sluppet ud af den evige genfødselsrytme.

Dette religiøse hinduismeløfte er der mange indere, der følger og ved de to ligbrændingspladser, som vi har besøgt ved floden, bliver omkring 1200 personer kremeret hver dag.

Vi har sejlet på Ganges floden både ved solopgang og solnedgang og oplevet den mytiske stemning med duften af østens mange krydderier og fremmedartede kulturudtryk. Blandt andet med hellige, langskæggede mænd, som vejleder hinduisterne i alle problemer mellem himmel og jord. Samt hellige køer, der lægger sig til hvile i vejkryds og lægger deres efterladenskaber overalt i byen med fare for at fodgængerne glider i det.

At køerne også kan flytte sig adræt fik vi et eksempel på, da otte kreaturer galoperede op af en af de mange Gats/ trapper der findes fra floden og op til byen Varanasi.

Et andet udfordrende kendetegn for livet på Gangessletten, som området omkring Varanasi befinder sig i, er den hektiske trafik med venstrekørsel af lastbiler, motorcykler, rickshaw og fodgængere i et

stort virvar. Der køres tæt og parolen er at bruge speederen og hornet, når man vil frem på vejen. Der dyttes højt og konstant med hornet, så trommehinderne er ved at sprænges.

Inderne er gode til at give plads til hinanden og det er yders sjældent, at vi så trafikuheld eller hørte vrede trafikanter. Inderne kører på motorcykel overalt i byen - selv i de smalleste gyder og med adskillige passagerer og store godsmængder bag på. Har man en ledig plads i sin bil eller på sin motorcykel tilbydes den til andre trafikanter, der måtte mangle en kørelejlighed. Inderne er et nysgerrigt, venligt og smilende folkefærd.

Inderne er glade for krydret mad som de køber på grøntsagsmarkederne, der findes i enhver lille flække i det store land med omkring 1.2 milliarder mennesker. Maden produceres ofte på gaden ved et af de mange gadekøkkener, som de opfindsomme indere har fundet plads til mellem biler, køer og affaldsdynger. Vi har ikke savnet rugbrød og spegepølsen på turen, men har nydt godt af de mange varianter af vegetariske mad og the-drik med mælk og sukker i. Det indiske ølmærke Kingfisher er eminent til at slukke tørsten i de varme, trykkende og let fugtige aftner.

Turen blev afsluttet i New Delhi, hvor mødet med den kæmpestore by på over 20 mio. mennesker var en stor udfordring for hele rejseselskabet. Det var varsel om, at der godt kunne være luftforurening i byen, men omfanget og konsekvensen heraf kom bag på de fleste. Da vi fløj ind over byen var der en svag dis over byen, som gav et farverigt skær af solstråler over byen. Ved kørsel gennem byen kunne vi dog godt se og lugte, at det ikke var dis efter regn, men sodende os fra de tusindvis af Tuc-tucere i byen, fra de kulfyrede gadekøkkener samt støv fra de udtørrede ekskrementer fra de mange omkringgående køer, hunde og hjemløse mennesker i byen.

New Delhi skulle efter de lokale avisers oplysninger have den største og værste luftforurening i verden i denne tid, med stor risici for alle folk, der er udendørs. At der samtidig var lysfest med tændte lys overalt gjorde ikke truslen mindre. Der blev udsendt advarsler og anbefalinger, om at de dieseldrevne køretøjer holder sig udenfor bygrænsen, at åben ild holdes på et minimum samt oplysning om, at sundhedsvæsnet havde indkaldt ekstra mandskab til at tage sig af de luftvejssygdomme der måtte komme pga. forureningen.

Hele rejseselskabet er på den ene eller anden måde blevet påvirket af luftforureningen, selv om vi fik udleveret åndedrætsmasker til beskyttelse af vores lunger. Jeg har sammen med det meste af rejseselskabet hostet og hostet og hostet. Enkelte har haft maveonde og har måttet droppe de tilrettelagte ture. Andre har været påvirket af osen og den krydrede mad og har været på "halv kraft" flere dage.

Smoggen er ikke den eneste udfordring i Indien. Den konstante, øredøvende og ulidelige støj fra dyttende trafikanter, der snor sig gennem de smalle gyder, ligger som et ubehageligt lydteppe over hele New Delhi. Osen, varmen og støvet har fremmet vores hjemlængsel efter den rene luft, det kølige klima og det rene miljø i hverdagen.

Den sidste uge har dog også budt på store oplevelser, der opvejer nogle af de miljømæssige mangler i Nordindien. Især har mødet med bygningsværket Taj Mahal, mindesmærket og museet for Mahatma Ghandi samt mødet og samværet med de venlige og nysgerrige indere været hele rejsen værd.

Nordindien er absolut et genbesøg værd, når blot man vælger et tidspunkt, hvor luftkvaliteten er høj.

Poul Grosen